

[Egon Jensen]

delig ikke har været let, men har været meget besværlig, og hvor man efter mange forhandlinger endelig er nået til en grovskitse, som den tidligere indenrigsminister godkendte.

Jeg må nok sige, at de kommunale repræsentanter, som må notere sig dette, vil hilse noget sådant med stor utilfredshed, for det er nu fastslået, at folketinget og kun folketinget ved, hvordan det skal gøres. Vi, folketinget, bestemmer, og I betaler. Jeg tror egentlig, at folketinget ved tidligere beslutninger her i denne sal har vedtaget og bestemt det direkte modsatte, nemlig at de, der bestemmer, også må betale, men det er åbenbart ikke noget, partierne synes særlig godt om.

Jeg har tidligere udtrykt min beundring og respekt for det arbejde og den indsats, der gøres på Sankt Lukas Stiftelsen og på Diakonissestiftelsen. Det er en indsats, vi har megen respekt for, og vi har ikke noget ønske om, at disse hospitaler nedlægges. Enhver tale fra anden side om, at de bemærkninger, der kommer fra socialdemokratiet, er uvenlige over for disse hospitaler, har ingen som helst baggrund, men der er nogle, der driver et partipolitisk spil i forsøget på at samle nogle proselytter i en sag, som ikke er folketingets.

Vi ønsker ikke at gå ind i enkeltheder vedrørende beslutningsforslaget, men skal henvise til vores bemærkninger til forslaget i betænkningen og endnu en gang understrege, at det ikke er os, der ønsker noget ondt – hvis man kan sige det på den måde – for hospitalerne. Vi ønsker, at de, der har kompetencen med hensyn til planlægningen, de, der har ansvaret, også er dem, der skal betale. Det er jo billigt at gå på værtshus uden at betale, når regningen kommer. Partierne skal vide, at de påtager sig et ansvar, som er uoverskueligt, men det er åbenbart en prestigesak. Jeg tror, man gør hospitalerne mere skade end gavn med dette forslag.

Vi kan ikke stemme for forslaget, burde egentlig stemme imod, men det kunne opfattes som uvilje mod hospitalerne, hvad vi bestemt ikke har, jævnfør det, jeg tidligere har sagt.

Hagen Hagensen (KF):

Udgangspunktet for de bemærkninger, jeg vil gøre, skal være det spørgsmål, jeg stillede til indenrigsministeren i oktober i fjor, om,

hvad ministeren har foretaget sig eller agter at foretage sig for at bevare Diakonissestiftelsen på Frederiksberg som et funktionsdygtigt hospital med sygepleje- og økonomaskole. Dengang var der ikke så megen tale om Sankt Lukas Stiftelsen, som der senere er blevet, men jeg holder mig til og tror for så vidt, at det omfatter begge stiftelser.

Indenrigsministeren svarede, at der foregik drøftelser om forholdene, og det var klart, sagde ministeren, at han ville være meget opmærksom på, om der er noget, der tyder på, at grovskitsen fraviges i et sådant omfang og på en sådan måde, at det kan give indenrigsministeren anledning til at gribe ind. Det vil jeg være meget opmærksom på, sagde ministeren.

Så kom førstebehandlingen af det beslutningsforslag, vi drøfter i dag, og indenrigsministeren sagde den 14. november 1980 – Folketingstidende 1980–81, sp. 2214:

»Det er fortsat min hensigt at fastholde den grovskitse, som hovedstadsrådet vedtog den 15. december 1978, og som hr. Enggaard som indenrigsminister godkendte den 2. juli 1979. Jeg gentager, at denne grovskitse forudsætter de to hospitaler opretholdt med et let reduceret sengetal.«

Og ministeren sagde i sp. 2213:

»... at en ensidig og væsentlig ændring af benyttelsen af de to private hospitaler i det omfang, det har været foreslået, ikke kan gennemføres af de pågældende sygehuskommuner uden videre.«

Og der henvises til de procedureregler, der er gældende, og indenrigsministerens godkendelse af sådanne væsentlige ændringer af benyttelsen. Ministeren nævnte også, at der foregik drøftelser om disse forhold, og at han ønskede, ligesom han havde svaret mig på spørgsmålet, at blive holdt orienteret om forløbet af disse ting.

Der er derfor grund til i dag at spørge, hvad ministeren har gjort siden. Har han fået løbende orientering om, hvad der er sket, eller hvad har ministeren gjort? Jeg siger dette med baggrund i de bemærkninger, ministeren gør i betænkningen, og jeg understreger i den forbindelse, hvad der står til sidst i betænkningen, at »i øvrigt har indenrigsministeren den endelige afgørelse med hensyn til godkendelse af planer.« Det er sagens kerne. Det er det, vi drøfter i dag. Det er det, der skal tages op til overvejelse, nemlig om dette